

siden. Og pludselig gav det et lille Stød i ham. Skoleporten var bleven aabnet af en høj, noget duknakket Mand, i hvem han straks, endog før han rigtig havde set paa ham, endsige betragtet hans Ansigt, genkendte sin forrige Matematiklærer, den gamle Overlærer Asmussen. Han genkendte ham alene paa en vis, end ikke særlig paafaldende Bevægelse med den ene Arm, — saa trofast havde Erindringen gemt endogsaa dette lille Træk, som hans Drengøjse engang tilfældigt havde opfanget.

Da Eberhardt hilste den gamle Lærer, løftede ogsaa Per paa sin Hat. Og samtidig blev han lidt rød. Han kom nemlig til at tænke paa, at denne Mand, som der gik ham saa ligegyldig forbi, øjensynlig ganske uden at kende ham, — at denne gamle, sløvede Skolemester med den luvslidte Frakke og den slæbende Gang havde haft en afgørende Indflydelse paa hans Liv, ja saa at sige havde været hans Skæbne, idet det fornemmelig skyldtes hans indtrængende Forestillinger, naar Faderen i sin Tid havde givet sit Minde til, at han rejste til København for at blive Polytekniker.

Saa ydmygende det end var for ham, — han maatte i det hele tilstaa, at han virkelig ved adskillige, uløselige Traade var knyttet til denne Ravnekrog og dens halvt landsbyagtige Befolkning. Den hjulbenede Købmand Hjerting, som stod der i